

העם

עוגה של אש

באינתיפאדה נהרגים ונפצעים אנשים משוני הצדדים. אבל

באינתיפאדה גם חונגים. נבול חוסר-הפעם.

כל מילחמה מתנהלת בשני מישורים. במישור אחד נטושה מילחמתם של החיי

צאת מכלל זה.

רעיון חולני. מימים האחרונים התפרסמו ידיעות עליונות על שורה בלתי-רפוסקט של מסיבות של חילופי-אלופים. בדרום התחלפו אלופי-הפיקוד והערכו מסיבות. במרכז התי

זה היה באחת המסיבות לכבוד סיום תפי קידו של עמרם מיצנע, אלוף פיקוד-המרכז,

כל הדיבורים שנשפכו במסיבות-האלופים כיון, ניצחה האינתיפאדה לאורך כל החזית. לא זה בלבד שלא "נגרעה", כפי שהבטיחו האלופים והפוליטיקאים מדי חודש, אלא שהיא הפכה עוברת-קבע. מיספר ההרוגים — וביניהם ילדים וילדות, נשים וגברים — עלה בהתמדה. כך גדל מיספר הבתים ההרוסים — וביניהם הבתים שהיס מיצנע בטעות בכפר ביתא, בהתקף של היסטריה המונית של מת

כדיברייה-הפרידה השתבח מיצנע כי האינתיפאדה ירדה, שהיחסים בין הצבא והמתנת לים השתפרו, ועוד ועוד.

האמת הפשוטה היא שמילחמה קולוניאלית עכורה כזאת היא תמיד בתיקבורת לת"תם של גנרלים. שום קצין לא ייצא ממנה נשכר. שום ראש לא יזכה בה כוריד-פנה, ואם אלוף כלשהו מצליח לצאת ממנה מבלי להתבוות לחלוטין, ומבלי ששמו הפך לשימצה כפי כל, הרי זה כבר הישג.

מיצנע, חייל יורה-זוכה, הצליח בכך בקושי. הוא החליט להעלים מהעין במשך זמן-מה. זוהי החלטה נבונה.

האינתיפאדה

המונצח: ערפאת

לערפאת מלאו 60.

מעולם לא היתה סנהיונות

בטוחה יותר.

בעוד שהכל היו מרותקים לפרשת החטיף, פה, השבויים ובניה-העובה — דראמה שהח

הוא ומצא בכל מקום, בכל הפגנה

הוועד לדיאלוג, אם כשם המחלקה שהוא אחראי עליה במפ"ם. הכל מודפס על ניירות רישמיים, בצורה מסודרת, בכמות מיסחרית. חדרו בבית מרכז מפ"ם עמוס בניירת. קיר רות-החרור צפופים בתמונות, כרזות, בסיסי מות, במדבקות, בתעודות, במכתבי-ברכה ועוד.

לכל פורום שאליו הוא מגיע — הפגנה, עצרת, אסיפה, פגישה, כינוס — הוא בא מצויד בפירסומי השונים. לעיתים ארוזים אלה בשקיות-ניילון מלאות עד התפוצצות, לעיתים באריזה אחרת. בעיתוי המתאים הוא מחלק לכל המשתתפים קובץ כזה או אחר, המכיל פירוט של פעולותיו, ו/או פעולות הוועד לדיאלוג, ו/או פעילות המחלקה-הערבית של מפ"ם.

פעילי שמאל ועיתונאים מקבלים לא-אחת קובצים כאלה בדואר לבתיהם, או למערכות העיתונים. דוררי אינו מתייף. הוא נשוי עם ריבקה — בת קיבוץ מענית, ואב לשי (20) סטודנט לרפואת-שיניים, הרס (19), חיילת, ואסף (14).

מבגדאד למעברה

כמו רבים מהפעילים המיוזרחים, עברה גם רכבו מילדות בארץ ערבית, דרך מעבר ברה בארץ, אל המודעות הפוליטית והחברתית.

הוא נולד כבן כנור למנהל תחנת-דרכות בעיראק. עד שהיה בן 10, נדרה המישפחה מעיר לעיר, בעיקבות עבודת האב. כשהייתי בן 10, אבא התפטר מן הרכבת ועברנו לגור

הוא מגיע כמעט לכל מקום. הוא הוכף

את עצמו מייד לזי"ר, למרכז, למוקד.

הוא חובש כמה כובעים. ויש אומרים

שהוא אדם אחד המדבר בלשון "אנחנו"

עות סרגוסטי

כבגדאד, כדי שאוכל ללמוד בכתי-ספר בארץ פן מסורר. שם פתח האב תנות למשקאות והמישפחה חייתה שם עד 1951.

כשהיה דוררי בן 17, החליטה המישפחה לעלות ארצה. העלייה התמהמהה, אך דוררי החליט שהוא חייב לחוג את תגיה-העצמות בישראל. הוא עלה לכרז, חודשים אחרים לפני שאר המישפחה, ונשלה, כמו עולים רבים אחרים אז, לשערי-העלייה.

חודש אחריו הגיעה כל המישפחה ונש' לחה למחנה-העיתלית. לקח לי הרבה זמן עד שמצאתי אותה. אחר-כך עברנו — הוריי, אר' כעה אחים ושלוש אחיות — למעברת ח'יריה, שהיום היא אורי-הודרה. שם הקמתי את הקן הראשון של השומר-הצעיר במעברות בארץ.

כעבור זמן קצר, ב-1955, נסע דוררי לשלר חות הראשונה שלו כנציג פוליטי-חברתי. שליחות ראשונה כשורה ארוכה של שליחויות בכל רחבי-העולם. שלחו אותי כנציג נוער-מעברות לפסטיבל-הנוער-הרמוקטי בורשה. זה היה כבוד גדול למעברה.

נסיעה זו הייתה, לדבריי, רבת-משמעות בחייו. בגלל ביקור שערכה המישלחת באו"ש וויי. אני לא הייתי מודע עד אז לגודל הד וועות שנעשו בשואה, והביקור במקום השאיר עלי רושם עצום.

כשחזרתי לארץ כתבתי סידרה של 10 מאמרים על השואה בעיתון הערבי של מפ"ם. אחר-כך הסתובבתי במשך חודשים בין המעי ברות עם מיוזרחי של תמונות והרצייתי על אושוויץ. זה היה התפקיד החינוכי הראשון

לפעמים נדמה שהוא אינו כדאדם אחד. שהוא נמצא כמותו הזמן בכמה מקומות.

יש מי שאומר שלולא היה קיים, אי-אפשר היה להמציא תופעה כזאת. הוא שולח באופן קבוע מיברקים ומכתבים לגרולי-העולם, למנהיגי-מדינות, לאנשי-דוח מרכזיים במדינות שונות — במיזרח ובמערב.

לכל פורום שאליו הוא מגיע — ואלה רבים מספור — הוא מצליח לקדם את עצמו בתוך דקות ספורות אל מרכז הבימה ולהפוך חלק מרכזי, אם לא המוביל.

האיש הוא לטיף דוררי, החובש כמה כובעים. הוא מזכיר הוועד לדיאלוג "ישראל-פלסטיני" מיסודם של בנרדוט המיזרח. והוא גם איש מפ"ם, האחראי במיפגנה על הפעולה בקרב הפלסטינים ובעולם הערבי.

הוא מדבר לרוב בלשון "אנחנו", ואו קשה למאזין להחליט אם ה"אנחנו" הזה הוא הוועד לדיאלוג, אם ה"אנחנו" הוא מפ"ם, אם ה"אנחנו" הוא הציבור המיזרחי, או שה"אנחנו" הוא רק לטיף דוררי.

דוגמה: לפני ימים אחדים התכנסו בתל-אביב כמה עשרות פעילי-שמאל, לכינוס הכנה לקראת ועידת האן-ג'יאוס, שתתקיים בווינה בעניין הפלסטיני. זהו פורום של "איר-גוננס לאממשלתיים" המסונפים לאו"ם. ה"מתכנס פעם בשנה".

עוד כטרם הגיעו המשתתפים לתל-אביב, הם קיבלו בדואר קבוצת-דפים, ובהם מצע מסוגנן לאיחוד המישלחות הישראליות לכ"י. גוס. על המצע היה חתום לטיף דוררי, על נייר של הוועד לדיאלוג.

עוד כטרם התיישבו הבאים במקומותיהם, פתח דוררי את הישיבה, מינה עצמו כיו"ר ונשא דברים. הוא דיבר, כהרגלו, בלשון "אנחנו". רק אחרי זמן ארוך למדי, כאשר הישיבה כבר הייתה כמעט בעיצומה, קם חברי בהנצט לשעבר מתי פלד ושאל מי, בעצם, מינה את דוררי כיו"ר הישיבה.

מעיראק למעברה

וזה דוגמה אחת מיני רבות. דוגמה להי"תו של דוררי מוסר, להיותו פעיל בלתי-נל-אה, שאינו בוחל בשום פורום, בשום פגישה, בשום הפגנה, בשום פעילות, היכולות, לר-עתו, לקדם את ענייני-השלו.

פירסומו המאסיבי בקהל הרחב, מחוץ לת-נועות-השמאל, בא לו כאחד מארבעת נאשמי "מישפט רומניה". הראשונים שנתבעו והור"שעו על-פי התיקון החדש שנקודה למניעת טרור. הידוע יותר בכינוי "החוק האוסר מי"פ גשים עם אש"ף". על-יך בהמשך.

דוררי מגיע תמיד מוכן. מצויד ברשימת ציוני-הדרך בחייו, לפי סדר כרונולוגי. הוא יכול לעגן כל פעילות, כל מיבצע, כל הפגנה, כמעט כל הצהרה שלו — בכתובים. יש קיטעי-עיתונות מהארץ ומהעולם (גם העולם הערבי), יש תמונות, יש הודעות לעיתונות שהוא מוציא בעצמו, אם בשם

* ראשית-יבות של NON-GOVERNMENTAL ORGANISATIONS (המשך בעמוד 13)

"רק רגע, גם אני!"

זירה את ישראל למרכז הבימה הבינלאומית (ראה הודו) — נערך בתוניס, בשקט, מהלך חשוב.

כפעם המיידוע-יכמה גבר יאסר ערפאת על יריביו, וזכה בחיזוק מעמרו. האיש, שמל" או לו השבוע 60 שנה (לפי ספירה אחת. יש גירסות שונות לגבי יום-הולדתו) הוא עתה מנהיג בלתי-מעורר בעמו.

אופוזיציה בסנים

פאת קיימת בשני מישורים. יש המישור של אש"ף, האירגון-השיחור הפלסטיני" (ולא "האירגון לשיחור פלס" (המשך בעמוד 13)